

приятел е свѣтътъ. Свѣтътъ прѣдлага на жената примамката на едно видимо владичество; той я оплита съ ласкателствата и обаянията си; той я влече незабѣлжено вънъ отъ семейството. При шумътъ и раскошността на свѣтовнитѣ вѣселія, домътъ се вижда празденъ, животътъ еднообразенъ и простиѣ домашни удоволствия блудкави. На мжжътъ лѣжи грижата да узнае първитѣ знаци на това прихващане и да направи безсилни прѣльстванията на свѣтътъ, като приготви на жената единъ сладъкъ и любимъ домъ. Но ако той изоставя семейството, ще може ли да издебне първитѣ прихватки на злото, ще може ли да ги прѣдвари на време? студенъ и начумеренъ, ще може ли да проникне какво става въ сърдцето, което е той самъ затворилъ и което е изоставилъ на собственитѣ му сили? безъ довѣрие нѣма владѣние и безъ прѣданность нѣма довѣрие. Властѣта не може нищо да направи противъ тайнитѣ бунтувания на суетността, противъ лѣнивото въображение и влѣченията на примѣрътъ.

Нѣма съмнение, че неправедно и смѣшно ще бжде да се изисква отъ мжжътъ едно ежеминутно угождение несъгласно съ интереситѣ му, занятията му, длѣжноститѣ му, и даже съ длѣжноститѣ му като баща на семейство; и жена, която намира въ сериозний и заетий животъ на мжжътъ си прѣдлогъ за оплакване, не е никакъ за извинение, защото мжжътъ не се е оженилъ за нея за да прѣкара животътъ си при краката ѝ! Но отъ друга страна, и мжжътъ не е никакъ за извинение, когато слѣдъ заня-